

λίγα λόγια για εμάς

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. *Traverso* ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσσώρευσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Το γράψιμο, το στίσιμο και η διανομή του περιοδικού γίνεται με αποκλειστική ευθύνη της συντακτικής του ομάδας.

Το κλείσιμο της ύλης για το παρόν τεύχος έγινε στις 20/04/2026.

Κεντρικά Σημεία Διακίνησης στην Αθήνα:

Βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χαριλάου Τρικούπη 28), Βιβλιοπωλείο Αλφειός (Χαριλάου Τρικούπη 22), Οι εκδόσεις των συναδέλφων (Καλλιδρομίου 30) Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Περιστερίου (Καρυάτιδος 166, πλατεία Δέγλερη) Περίπτερο Υμηπτού (Υμηπτού 74, Παγκράτι)

Πληροφορίες για συνδρομές και παλιότερα τεύχη:

antifatraverso@gmail.com

Το περιοδικό *Antifa Traverso* συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων *Antifa Community*. Για περισσότερα:

antifacommunity.gr/traverso

ΝΑ ΜΗ ΒΡΕΘΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΑΝΟΙΧΤΟ

Αν είχαμε την άποψη ότι ο πόλεμος συμβαίνει «κάπου μακριά» και μας «επηρεάζει ελάχιστα», δεν θα διοργανώναμε *antifa* συναυλίες ενάντια στον στρατό. Μπορεί να φτιάχναμε μια ΑΜΚΕ και να στήναμε ένα event στη Δημοτική Αγορά Κυψέλης για την διάδοση της παραδοσιακής κεραμικής τέχνης.

Αν θεωρούσαμε ότι ο πόλεμος είναι «αποτέλεσμα λανθασμένων επιλογών» της εξωτερικής πολιτικής των κρατών, δεν θα οργανώναμε στόμα-με-στόμα διαδήλωση με σύνθημα «ούτε μια ώρα στο στρατό». Μπορεί να βρίζαμε κι εμείς τον Μητσοτάκη -ή απλά να ψηφίζαμε ΚΚΕ.

Αν πιστεύαμε ότι ο στρατός «μάς κάνει άντρες» ή, τέλος πάντων, «καλό είναι όλοι μας να πάμε κάποια στιγμή», δεν θα κολλούσαμε αφίσες που λένε «ζήτω τα τρελόχαρτα κι η ανυποταξία». Μπορεί να βλέπαμε ντοκιμαντέρ για την «ηρωική εποποιία» του ΔΣΕ και να πιανόμασταν αγκαζέ με τους «ένστολους συντρόφους» μας στην επόμενη αντιπολεμική πορεία.

Αν είχαμε την άποψη ότι οι φασίστες «μπήκαν φυλακή» ή, τέλος πάντων, ξεπερδέψαμε μα δαύτους, δεν θα τριγυρούσαμε τα βράδια σαν τις τρελές στις γειτονιές σβήνοντας στοχάδια και πατριωτικά συνθήματα. Μπορεί κι εμείς να συζητούσαμε με τον Θανάση Καμπαγιάννη για την «πολιτική αγωγή του αντιφασιστικού κινήματος» στη δίκη της Χρυσής Αυγής.

Αν ήμασταν καριέριστες επιστήμονες, δεν θα κάναμε πολιτικές εκδηλώσεις στο Μετσόβιο Πολυτεχνείο για τις δουλειές του ΕΜΠ με τον ελληνικό μιλιταρισμό. Μπορεί κι εμείς να ανεβάζαμε τα βιογραφικά μας στο LinkedIn για μια «ευκαιρία καριέρας» στην ελληνική πολεμική βιομηχανία.

Αν δεν ήμασταν εργάτες κι εργάτριες, δεν θα νιώθαμε στο πετσί μας τον καταναγκασμό της μισθωτής σκλαβιάς. Θα ήμασταν κάποιοι άλλοι, δεν θα ζούσαμε απ' το μισθό μας κι έτσι μπορεί να μας απασχολούσαν διαφορετικά πράγματα. Όπως για παράδειγμα η πώση του τζιρού στο λιανεμπόριο ή οι επιχειρηματικές ευκαιρίες στον κλάδο της εστίασης.

I edito

Αν δεν έπρεπε να πληρώσουμε 600 ευρώ για νοίκι κι είχαμε ένα-δυο σπίτια, δεν θα σιχτιρίζαμε τους επενδυτές και τους ιδιοκτήτες που έχουν κάνει τις γειτονιές μας σαν τα μούτρα τους. Θα πηγαίναμε στο event στη Δημοτική Αγορά Κυψέλης, θα ανεβάζαμε το βιογραφικό μας στο LinkedIn και θα ψαχνόμασταν με τις μικρές επενδύσεις στον κλάδο της εστίασης. Και μπορεί να βρίζαμε και τον Μητσοτάκη.

Αλλά δεν είμαστε τίποτα απ' όλα αυτά.

Είμαστε αντίφα. Είμαστε εργάτες. Είμαστε εργάτριες.

Και σικαινόμαστε το στρατό και τους φασίστες όπως ο διάολος το λιβάνι!

Έχουμε την άποψη ότι ο πόλεμος είναι παγκόσμιος. Η Ουκρανία, η Παλαιστίνη, ο Λίβανος και το Ιράν είναι απλά διαφορετικές όψεις μίας και ενιαίας συνθήκης που διατρέχεται από το βίαιο γκρέμισμα του παλιού κόσμου, με τον οποίο ούτως ή άλλως είμαστε σε πόλεμο, και την αντικατάστασή του από τον νέο, που ακόμα δεν έχει διαμορφωθεί.

Έχουμε την άποψη ότι ο κόσμος είναι εμπόλεμος ανάμεσα στην εργατική τάξη και τη συμμαχία αφεντικών και μικροαστών. Διακρίνουμε μεροληπτικά τα συμφέροντά μας και τα θεωρούμε ασυμβίβαστα με τα δικά τους και την σχέση μας μαζί τους ως ανειρήνευτη. Νιώθουμε μίσος για τους φασίστες και τους ψηφοφόρους τους, τους ρουφιάνους μικροϊδιοκτήτες και τους ρατσιστές νοικοκυραίους, τους σεξιστές και τους μισογύνηδες.

Πιστεύουμε ότι το ελληνικό κράτος προετοιμάζεται να μπει με ακόμα πιο αποφασιστικούς όρους στην πλανητική σύγκρουση. Στέλνει όπλα στο εξωτερικό και εκδίδει πολεμικά ανακοινωθέντα στο εσωτερικό, συγκαλυμμένα με «ειρηνικά» προσχήματα. Διαφημίζει το παιδομάζωμα στον στρατό ως «ευκαιρία» και παίρνει μέτρα για τα φέρετρα ως μια ιδέα με την οποία πρέπει να εξοικειωθούμε.

Θεωρούμε ότι έχουμε μπροστά μας μια συνθήκη που οι δοκιμασμένες πολιτικές των πάσης φύσεως «περιορισμών» των προηγούμενων χρόνων είναι έτοιμες να ξαναβγούν από την φαρέτρα, με ακόμα πιο αυταρχικό τρόπο. Βλέπουμε ότι τα αφεντικά και το κράτος τους ετοιμάζονται να αντιμετωπίσουν μια «έκτακτη συνθήκη». Στην καλύτερη περίπτωση, θα μας ζητήσουν να κάνουμε ξανά τολμηρές «θυσίες» για τη νέα φάση της οικονομικής ύφεσης που διαγράφεται στον άμεσο ορίζοντα. Στην χειρότερη, μπορεί να μας ζητήσουν να βαρέσουμε κυριολεκτικά προσοχή στις διαταγές τους.

Προς το παρόν οργανωνόμαστε, ώστε αν πηχθούν οι σάλπιγγες, τουλάχιστον να μη βρεθούμε με το στόμα ανοιχτό. Και τα νέα μας, θα τα μαθαίνετε από τους τοίχους...

rial ■■■

